

Дивна си, планинска кћери!
 Ти си ми предрага знанка
 Кад с горских пришумиш дубрава
 Изгледа ми као да си од дома послана
 Да ми донесеш много драгих поздрава,
 Бог те прима ту сред равнице!...
 Како гласно, мило шумиш,
 Како сигурно, крепко скакућеш
 Кад имаш још да пролазиш кроз планине.
 А кад доспеш на равнине,
 Зашто те жива радост мине?
 Зашто уморно милиш и полако?
 Зашто су тужни твоји гласови?
 Да ли се тешко растављаш од брегова
 Колевке својих валова?
 Или можда знаш да течеш преко гробова
 Гробова словеначке домовине?
 Па двоструко патиш.
 У том болу тужна и спора
 Изгледаш ми као огромна суза
 Али и као суза — дивна.
 Дивна си, бистра планинска кћери
 У својој природној лепоти
 Кад ти прозирних дубина
 Дивље буре срд не мути.
 Али, ах, теби сиротој прети
 Вихар грозан, вихар страшан.
 Захујаће са топлога југа
 Беснеће преко плодне равни
 Коју напаја твоје корито.
 Тај дан није далеко!
 Над тобом ће бити јасан облак
 Око тебе оловни пљусак
 И крвава киша и поток суза
 И муња и гром, — ох, ватрена битка,
 Сећи ће бритки челик
 И ти ћеш крвава тећи.